

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 lit. a), b) oraz c) decyzji Komisji z dnia 3 września 2004 r. (Sprawa COMP/E-1/38.069 – miedziane rury instalacyjne), w zakresie, w jakim artykuły te dotyczą okresów od 1 lipca 1995 r. do 27 sierpnia 1998 r. oraz od 10 grudnia 1998 r. do 7 października 1999 r.;
- zmianę art. 2 zaskarżonej decyzji i obniżenie grzywny nałożonej na skarżące;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżące, podobnie jak inne przedsiębiorstwa, naruszyły art. 81 ust. 1 WE poprzez udział w serii porozumień i uzgodnionych praktykach polegających na ustalaniu cen i podziale rynku w sektorze miedzianych rur instalacyjnych.

Na poparcie swojej skargi skarżące twierdzą, iż Komisja naruszyła prawo stosując art. 81 ust. 1 (WE) poprzez przyjęcie, że uczestniczyły one w jednym ciągłym naruszeniu trwającym od 3 czerwca 1998 r. do 22 marca 2001 r. Skarżące dowodzą dalej, że nawet w przypadku, gdyby ich naruszenie mogłoby być zakwalifikowane jako jedno ciągle naruszenie, Komisja naruszyłaby zasadę proporcjonalności przez to, że nie wzięła pod uwagę faktu, iż skarżące ograniczyły swój udział przez istotny okres trwania naruszenia. Skarżące twierdzą ponadto, że Komisja błędnie uznała, iż przepisy dotyczące terminów przedawnienia nie znajdują zastosowania wobec skarżących. Nie można było bowiem nałożyć jakiegokolwiek grzywny za naruszenia mające miejsce przed datą 22 marca 1996 r., skoro Komisja wszczęła dochodzenie w dniu 22 marca 2001 r. Wreszcie podnoszą, iż ich zdaniem Komisja niepoprawnie zastosowała swój komunikat o polityce łagodności [Leniency Notice] oraz wytyczne z 1998 r. dotyczące sposobu ustalania grzywny, ponieważ przyznane przez Komisję obniżenie grzywny w sposób niewłaściwy odzwierciedla współdziałanie skarżących. W tym względzie skarżący podnoszą także naruszenie zasady równego traktowania, na tej podstawie, iż uzyskali oni taką samą wysokość obniżenia, co inni uczestniczący w spornym naruszeniu, także w przypadkach, gdy współudział skarżących był większy, niż współudział innych spółek.

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez Outokumpu OYJ i Outokumpu Copper Products OY przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-20/05)

(2005/C 82/65)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Outokumpu OYJ** z siedzibą w Espoo (Finlandia) i **Outokumpu Copper Products OY** z siedzibą w Espoo (Finlandia), reprezentowanych przez J. Ratliff, barrister oraz F. Distefano i J. Luostarinen, lawyers, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji z dnia 3 września 2004 r. (sprawa COMP/E-1/38.069 – miedziane rury instalacyjne), w zakresie, w jakim dotyczy ona grzywny nałożonej na skarżących;
- obniżenie grzywny nałożonej na skarżące w przedmiotowej decyzji w ramach przysługującej mu jurysdykcji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami skarżących.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżące, podobnie jak inne przedsiębiorstwa, naruszyły art. 81 ust. 1 WE poprzez udział w serii porozumień i uzgodnionych praktykach polegających na ustalaniu cen i podziale rynku w sektorze miedzianych rur instalacyjnych.

Na poparcie swojej skargi skarżące zarzucają po pierwsze, że Komisja naruszyła prawo zwiększając wymiar nałożonej na nie grzywny o 50 % za ponowne naruszenie, w oparciu o fakt, że wobec skarżących stwierdzono już podobne naruszenie w odniesieniu do stali nierdzewnej. W tym kontekście skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła art. 23 rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾ oraz swoje własne wytyczne w sprawie wymierzania grzywien z 1998 r., podstawowe zasady proporcjonalności i równego traktowania, a także, że popełniła oczywisty błąd w ustaleniach.

Ponadto skarżące zarzucają, że Komisja naruszyła prawo i popełniła błąd w ocenie stanu faktycznego zwiększając nałożoną na skarżące grzywnę o 50 % celem odstraszenia [od naruszeń]. W tym względzie twierdzą, iż Komisja oceniła takie odstraszące skutki błędnie oraz sprzecznie z art. 23 rozporządzenia Rady 1/2003, swoimi własnymi wytycznymi w sprawie wymierzania grzywien z 1998 r., a także z podstawowymi zasadami wymierzania grzywien, wymierzania kar i proporcjonalności, biorąc pod uwagę fakt, że skarżące stały się większe od innych spółek biorących udział w naruszeniu jedynie w drodze przejścia [innych spółek] mającego miejsce już na samym końcu naruszenia lub nawet po nim. W tym względzie skarżące podnoszą także, że Komisja popełniła błąd biorąc pod uwagę tylko obrót, nie zaś wszystkie okoliczności dotyczące skarżących.

Wreszcie skarżące zarzucają, że Komisja w sposób oczywisty dopuściła się naruszenia prawa, biorąc pod uwagę przy wymierzaniu grzywny nie tylko „margines przetwórczy” przedsiębiorców wynikający z przetwarzania surowca miedzianego w rury instalacyjne, ale także obrót surowcem miedzianym, który nie był przedmiotem jakiegokolwiek bezprawnej współpracy. Zdaniem skarżących, rezultatem tego naruszenia jest nieproporcjonalnie wysoka grzywna.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez Halcor Metal Works S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-21/05)

(2005/C 82/66)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Halcor Metal Works S.A.** z siedzibą w Atenach (Grecja), reprezentowanej przez I. S. Forrester, Barrister oraz A. P. Schluz i A. Komninos, lawyers, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 lit. f) i art. 2 lit. d) decyzji, w zakresie, w jakim nakładają one grzywnę na Halcor;

- ewentualnie, o nałożenie [grzywny] w niższej wysokości, którą Sąd uzna za stosowną orzekając według przysługującego mu na podstawie art. 229 WE nieograniczonego uznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący kwestionuje grzywnę nałożoną na niego decyzją Komisji z dnia 3 września 2004 r. odnoszącą się do postępowania na podstawie art. 81 ust. 1 WE w sprawie Comp/E-1/38-069 stwierdzającą trzy odrębne naruszenia w sektorze miedzianych rur instalacyjnych.

Na poparcie swojej skargi skarżący podnosi po pierwsze, że jego postępowanie nie zasługuje na ukaranie grzywną. Zdaniem skarżącego, jego postępowanie nie stanowi zachowania zasługującego na ukaranie grzywną na podstawie art. 81 WE, ponieważ znajdował się on pod presją innych adresatów decyzji, a także dlatego, że jego udział w kartelu, jako przedsiębiorstwa eksportowego, zorientowanego na rozwój, był niechętny i bierny.

Skarżący podnosi ponadto, iż założenia przyjęte przy wymierzaniu grzywny były w oczywisty sposób błędne i naruszały zasadę równego traktowania. Twierdzi on, że pomimo tego, iż decyzja zarzuca pozostałym adresatom udział w trzech odrębnych naruszeniach, a skarżącemu zarzucany jest udział tylko w jednym, to podstawowa wysokość grzywny została wyliczona w ten sam sposób dla wszystkich adresatów. Skarżący twierdzi także, że nie jego udział nie wzmocnił porozumienia oraz że wskazany w decyzji geograficzny zakres naruszenia błędnie obejmował Grecję.

Skarżący podnosi następnie, że zwiększenie [wymiaru grzywny] ze względu na czas trwania stanowi oczywisty błąd w ocenie oraz naruszenie prawa.

Wreszcie skarżący twierdzi, że nałożona na niego grzywna była nieproporcjonalna w porównaniu z grzywnami nałożonymi na innych adresatów decyzji, a także w świetle szczególnych okoliczności dotyczących skarżącego. Powołuje się on w tym względzie na dobrowolne zakończenie uczestnictwa w zgromadzeniach w 1999 r., to jest dwa lata przed tym, kiedy Komisja dowiedziała się o zarzutach dotyczących kartelu, na krótki czas trwania swojego uczestnictwa w zgromadzeniach, na swoją bierną postawę oraz na okoliczność, iż to on dostarczył Komisji kompletną dokumentację, na której oparto przedstawienie zarzutów i decyzję.